Памяці воіна –інтэрнацыяналіста,
малодшага сяржанта,
былога механізатара саўгаса «Івесь”
Аляксандра Чаронкі.

САША ЧАРОНКА

Гоні цалуе
Промнямі сонца,
Песняй жаўрук
Заліваецца звонка.
Трактар вядзе
Па тых гонях
Бясконцых
Саша Чаронка,
Саша Чаронка.

Месяц двурогі
З-за хмар паказаўся
Шчасце, каханне
маё ты,
Алёнка…–
З любой сваёй
Усю ноч красаваўся
Саша Чаронка,
Саша Чаронка.

Граюць музыкі.
Ісці час паходняй,
З дому сцяжынка
Бяжыць да сасонкі,
Слёзы
Змахнула матуля:
– Мой родны
Саша – сыночак,
Саша Чаронка.

Горы далёкія
Афганістана,
Ні аблачынкі
Чужая гамонка.
Б’е кулямётчык
Зладзеяў – душманаў
Саша Чаронка,
Саша Чаронка.

Зноў бой
Кінжальны.
Побач дувалы…
– Маці… Алёнка…
Мая ты старонка…
Скошаны куляй,
Упаў каля скалаў
Саша Чаронка,
Саша Чаронка.

Смутак, туга,
Такі боль
Чалавечы.
Слёзы – расінкі
На кветках
Рамонкаў.
Памятаць
Будзем цябе, ведай,
Вечна,
Саша Чаронка,
Саша Чаронка.

І. Волкаў, настаўнік